

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN

Citation: Drachmann, Holger: "HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 306. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid79995.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

HVAD DER HÆNDTES PAA STRØMMEN

Og det var Nat. En Nat hvor Maanen stod
Søvndrukken bag den øde Strandbreds Høje,
Og stirred mod den dunkle Strøm, og lod
I Bølgen sænke sig det trætte Øje.
Det glitred, glimted der hvor Blikket faldt,
Et gyldent Skær gled over Strømmens Dække,
Og hasted ilsomt frem, som om det gjaldt
I rette Tid den fjerne Kyst at række.

Der var et Vand, en Strøm, hvis Vover flød
Imellem tvende Kysters øde Rande;
En Kilde, skjult i Strømmens dybe Skød
Udrisle lod de grumset mørke Vande.
De hvirvled, bobled, pressede sig fort
Med sælsom Syden, uheldsvanger Piben,
Og ret man saa, hvor Strømmens Løb var sort,
Naar ind den lusked under Maanestriben.

Og der var Folk paa Strømmen. I en Flok
Laa samlet Baad ved Baad, en hel Flotille,
Og Baadsmandskabet var saa fast en Stok,
Som nogensinde ejed Mod og Villie.
Saa lød det: Fremad! med Kommandorøst,
Og Aarebladet skar de mørke Vande,
Og frem man stred sig langs den golde Kyst
Med dumpe Genlyd fra de tavse Strande.

307

Sejgt sled hver Mand med lange Aaretag,
Man yded alt, hvad Farten maatte kræve,
Man stred saa vel som nogen Helt i Slag,
Hver Sene dirred i den spændte Næve.
Med Sved paa Panden, Lungens dybe Pust,
Med fremskudt Bryst som Oksen under Tømmen,
Blev hver en Hvirvel, hver en Vove knust, -
Ja, det er strengt at stride op mod Strømmen !

Og alt var stille. Intet Ord blev hørt.
Kun Aarens Plask og Aandedrættets tunge
Og hæse Stønnen blev til Bredden ført,
Hvor Sivet staar og spiller med sin Tunge.
Og Sivet hvisked ondt i Nattens Stund,
Den Stund hvor hver en sagte Stemme høres,
Hvor al den Gift, som strømmer fra en Mund,
Lig skjulte Frøkorn gennem Luften føres.

Og der kom Glimt. Langt borte skød de op
Som Funker fra den travle Smedeesse.
Og der kom Lyd som fra en rustet Trop,
Naar tusind Hænder deres Vaaben hvæsse.
Og der blev lyst i Horisontens Rand;
Og Jubelraab og Kampsignaler løde
Den kække Flok paa Strømmens mørke Vand
Hoverende med Paukeslag i Møde.

Saa brød det frem. En Flaade stærk og stor
Med Blus og Fakler ned ad Strømmen styred ;
Og stolte Mænd stod ved hver Skudes Ror,
Og rundt omkring stod Trælle, som var hyret.

Guldkroner, Hjælme, Bispehuer flød
I Fakkelskærets Virakdunster sammen,
Og Scepter, Krumstav over Mængden bød,
Og Mængden bøjed Naken med et: Amen!

Og ned ad Strømmen gik det let og glat,
Mod Spejlet pressed Strømmens stride Vande,
Frem stævned Bougen i den mørke Nat,
Tilbage veg de golde Kysters Rande.
Og mod den kække Flok paa Strømmen fo'r
Hver blusomkranset, skjolddækt Herskerskude;
308 Flotillen sprængtes, og i Fiaadens Spor
Drev Baadsmanskabets Rester om derude ...

Og Baal og Blus, og Fiaadens Skibe svandt
Med sidste Genskin i de mørke Vover;
Og Sivet taug, og Strømmens Hvirvler randt,
Og Maanen kasted atter Bro derover. -
Men hvor det blinker over Dybets Bund,
Der skimtes mørke Skikkelser med Svømmen
At nærme Bredden sig, for om en Stund
At samles atter til en Fart mod Strømmen.